

Chương 7

Bà mới nghe thấy câu này thì phanh ngay miệng lại chờ cô cho câu trả lời chắc chắn.

Văn Đan Khê cúi đầu càng thấp hơn, sau đó cô làm như sực nhớ ra điều gì, hỏi: “Phải rồi, Tiên đại nương, ta có một chuyện chưa hiểu...”

Bà mới Tiên nghe cô lại có chuyện để bàn thì đầu phình to ra, món tiền này chẳng dễ lấy chút nào...

Văn Đan Khê nhỏ giọng hỏi: “Nếu nhà trai tốt như thế, vì sao đã lớn vậy rồi còn chưa thành thân?” Có phải là có... vấn đề tế nhị gì không? Câu sau đảo quanh trong cổ họng mấy vòng rồi bị cô nuốt nghẹn xuống. Đừng nên hỏi trắng trợn kiểu này thì hơn.

Cặp mắt của bà mới Tiên xoay tít vòng vòng, trong lòng quay cuồng thần tốc, việc này... Ồ, bây giờ bà cũng thấy nhà trai hơi có vấn đề. Tuy trước kia Trần Tín là sơn tặc, nhưng muốn tìm nữ nhân thì chẳng dễ quá ư? Tại sao không có? Hỏi bà làm sao giải thích chuyện này cho cô nương nhà người ta đây?

Bà mới Tiên cười trừ mấy tiếng rồi thò tay cầm lấy chén trà, cố câu giờ: “Ha ha, nãy giờ lão thân nói hơi lâu, giờ cổ họng muốn bốc cháy tới nơi rồi, chờ ta thấm giọng tý rồi từ từ nói tiếp với cô.”

Văn Đan Khê hé môi cười: “Là ta không phải, tại ta nhất thời thẹn thùng nên quên đáp chuyện đại nương. Đại nương uống nhiều nước vào đi.” Nói rồi cô cúi gằm đầu xuống như ban nãy, chờ đợi trong im lặng.

Cô nương thật sao? Bà mới Tiên âm nghi.

Văn Đan Khê thầm nhủ trong lòng: Nhìn dáng vẻ áp úng của bà mới này, đoán chừng là trước khi lâm trận Trần Tín không tiết lộ gì với bà. Quên đi, cô không bắt chẹt người ta.

Trong thời gian uống nước bà mới Tiên đã nghĩ ra câu trả lời trong lòng, bà đặt chén trà xuống rồi chậm chậm nói: “Văn đại phu, ta nghe nói thôn các cô đã nằm dưới quyền cai quản của Trần tướng quân rồi, hẳn là phải biết được dăm ba chuyện của ngài ấy chứ?”

Văn Đan Khê nghiêm mặt đáp: “Tiên đại nương nói xem, ta là một cô nương, không đâu lại hỏi thăm một nam tử chẳng quan hệ gì tới mình làm gì chứ?”

Bà mới Tiên thầm phản bác trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười phụ họa: “Chính thế chính thế. Lúc lão thân ở tuổi cô cũng thế đấy, chẳng dám hỏi han nhiều chuyện chẳng liên quan tới mình.”

Văn Đan Khê chẳng muốn dây dưa với đối phương nữa, cô vờ trầm ngâm chốc lát, sau đó ngồi thẳng người dậy, mặt nở nụ cười, nói khéo rằng mình còn đang cư tang, muốn chờ thêm hai năm nữa mới nghĩ tới chuyện mai mối.

Bà mối Tiền không ngờ cô sẽ cự tuyệt, cái miệng rộng há ra muốn thuyết phục tiếp. Song Văn Đan Khê đã vội lên tiếng ngắt lời bà: “Tiền đại nương, nếu nhà trai có điều kiện tốt đến thế, chi bằng bà cứ đi hỏi nhà khác xem sao, chắc chắn sẽ có cô nương bằng lòng gả. Việc chịu tang này ta đã khấn trước bài vị của phụ mẫu, huynh tâu, không thể tự tiện trái lời, mong đại nương thông cảm.”

Bà mối Tiền thấy thái độ cô kiên quyết thế thì buộc lòng không nói nữa, lòng âm thầm khóc than cho hai lượng bạc đã gần tới tay. Sau đó hai người khách sáo vài câu rồi bà mối Tiền bắt mẫn ra về.

Sau khi tiễn bà mối Tiền về rồi, Lý Băng Nhạn liếc nhìn Văn Đan Khê vẫn đang bình tĩnh như nước, mở miệng hỏi về khó hiểu: “Muội muội, Trần tướng quân không được ư? Sao muội lại cự tuyệt dứt khoát mà không chừa đường lui cho mình?”

Văn Đan Khê mỉm cười giải bày: “Sợ là muội với ngài ấy không hợp tính nhau.”

Nghe vậy Lý Băng Nhạn suy tư giây lát rồi không khuyên nữa.

Bà mối Tiền đích thân tới núi Nhạn Minh để báo rõ tình hình cho Trần Tín và Tàn Nguyên. Khi Tàn Nguyên nghe kết quả này trái lại không bất ngờ, Trần Tín thì thoáng cái tối sầm mặt mày, hấn ngồi yên bất động, cả buổi chẳng hé răng câu nào, Hạ hắc tử và Mặt Thạo thì trông còn ủ rũ hơn cả đương sự.

Bà mối Tiền đứng bên mà sợ nơm nớp, lo đối phương sẽ giận chó đánh mèo.

Tàn Nguyên vội vàng lên tiếng với vẻ mặt hòa nhã: “Tiền đại nương vất vả rồi, hai lượng bạc này bà hãy cầm để uống trà đi.”

Lúc đầu bà mối Tiền cho rằng mình có thể toàn thân ra ngoài đã là may lắm rồi, ai ngờ còn nhận được may mắn bất ngờ. Thế là bèn nhanh nhẩu nhận tiền, miệng còn cảm ơn rồi rít, sau đó tra dầu vào chân chạy biến.

Tàn Nguyên thấy mà buồn cười, nhưng đang cười dở thì đúng lúc chạm phải ánh mắt âm u ảm đạm của Trần Tín, Tàn Nguyên biết điều vội vã khóa miệng lại, còn giở ra cái mặt đau khổ phụ hấn.

Vậy mà tên ngu lâu dốt bèn Mặt Thạo còn ngây thơ bồi thêm một câu chí mạng: “Đại ca, huynh nói coi có phải Văn cô nương nghĩ huynh thiếu đầu óc nên mới cự tuyệt không, huynh nhanh nhanh nói với cô ấy là huynh không thiếu”

Hạ hắc tử quýnh quáng hận không thể xông lên bịt cái miệng rộng của hấn lại.

“Cút!!”

Ba người mắy mặt nhìn nhau, đành phải cụp đui rút ra ngoài.

Sau khi đui hết mắy tên kia đi xong Trần Tín vẫn chưa hả giận. Cô ta lại dám cự tuyệt hẳn! Không ngờ đợc, không cam lòng, không hiểu nổi, chẳng phải lúc trước cô ta đã nói với người ta, muốn dẫn theo hai đũa nhỏ xuất giá sao? Chẳng phải hẳn đã đồng ý rồi sao? Tại sao vẫn không đợc? Lẽ nào cô ta cảm thấy hình dạng hẳn quá quái dị? Nhưng hai người quen biết bao lâu nay, hẳn chưa bao giờ cảm thấy cô có vẻ mặt khác thường. Hay là trong lòng cô đã có người khác rồi?

Ý nghĩ này vừa trỗi dậy, Trần Tín càng mắy bình tĩnh hơn. Hẳn cứ đi vòng vòng trong phòng không ngừng, cuối cùng không thêm quan tâm tới mặt mũi nữa, sai người mời Tần Nguyên quay lại.

Tần Nguyên còn chưa thò chân vào cửa thì Trần Tín đã đặt ngay câu hỏi: “Nhị đệ, đệ nói xem lý do cự tuyệt của cô ta có tin đợc không?”

Tần Nguyên không trả lời mà hỏi ngược lại: “Huynh nói xem?”

Trần Tín vừa nghe thì bắt giắc nhớ lại câu Văn Đan Khê dùng để trêu tức hẳn lúc trước, lập tức cả giận quát: “Đừng nói với ta bằng cái giọng đó!”

Tần Nguyên chẳng còn cách nào đành đổi giọng: “Đợc rồi, để ta thay giọng khác, lý do đó không phải thật đâu, đại ca.”

Trần Tín trừng y một cái, sau đó suy sụp tinh thần ngồi phịch xuống, giơ tay cào đầu mình thành cái ổ gà.

“Làm sao bây giờ?”

Tần Nguyên biết rõ còn giả bộ hỏi: “Làm sao bây giờ cái gì?”

Sắc mặt Trần Tín chột sầm xuống, Tần Nguyên nhanh chóng thức thời trấn an: “À à, đệ biết rồi, để đệ nghĩ một lát.”

Thế là hai nam nhân, mắy lớn trừng mắy nhỏ, mắy nhỏ trừng cửa sổ.

Lâu thật lâu sau đó.

Tần Nguyên lên tiếng trước: “Đại ca nghĩ Văn cô nương có giống những cô nương khác không?”

Trước mặt Trần Tín lướt qua hàng loạt nữ tử mà hẳn từng gặp, sau đó hẳn lắc đầu, nói chắc nịch: “Làm sao giống đợc!” Những cô nương khác đâu gian xảo như cô!

Tần Nguyên mở hai tay ra: “Đây chưa phải kết thúc, đối phó với nữ nhân cũng như với chiến tranh vậy, phá kỳ trận thì cần kỳ pháp, cô nương bất bình thường thì đương nhiên phải dùng cách cưới bất bình thường.”

Trần Tín nghe lời này thì bắt đầu thấy lờ mờ một con đường, hỏi dồn: “Cách cưới bất bình thường là gì?”

Hỏi xong lại sực nhận ra mình quá hấp tấp, nhanh miệng bồi thêm một câu: “Cô ta cự tuyệt ta, chính là đang khinh thường tướng sĩ Phá Lỗ chúng ta. Ta, ta phải thắng lại một ván mới cam lòng.”

Tần Nguyên cười lập lờ, chẳng những không vạch trần mà còn nói hòa theo hẳn: “Ừm, đại ca nói phải. Đây không chỉ là chuyện của riêng đại ca.” Sau đó y bỗng đổi đề tài: “Chúng ta bàn tiếp chính sự, đại ca cứ làm theo những lời đệ dặn, bảo đảm có tác dụng.”

Trần Tín vênh tai lắng nghe chăm chú, chỉ sợ bỏ sót chữ nào.

Tần nguyên im lặng giây lát rồi nói tiếp: “Sau này ngày ngày tháng tháng, giờ giờ khắc khắc huynh phải lượn lờ trước mặt cô ấy, tục ngữ có câu liệt nữ sợ triền lang(*). Không sợ không quán được, chỉ sợ thiếu thời gian.”

(*) gái cương trực sợ trai quân lầy không tha.

“...”

Im lìm, lặng ngắt.

Bất thành linh, “Choang” một tiếng giòn vang, một cái chung đã hy sinh lừng lẫy.

Trần Tín tức giận ra mặt: “Ý kiến thôi! Ta mà là loại người không mặt không da đó sao! Ta đường đường là chín thước nam nhi, vậy mà đệ dám bảo ta làm cái chuyện thấp kém lẳng vẳng quanh một nữ tử sao ——“

Tần Nguyên bày ra cái mặt chống đối, thật ra y muốn nói, dù đại ca có làm cái chuyện thấp kém đó thì cũng chưa chắc thành công đâu?

Để cứu vớt thể diện, Trần Tín lại lâu bầu: “Cũng chẳng phải ta không cưới cô ta thì không được. Cô ta xảo trá tai quái, nói chuyện thì tức chết người, đầu óc còn ma lạnh hơn đệ, dù một chút ta cũng không thích lầy cô ta. Ta quyết định lấy cô ta chẳng qua là muốn làm một nam tử hán có trách nhiệm, cô ta không muốn thì thôi, dù sao cũng chẳng phải ta không chịu trách nhiệm... Nam tử hán đại trượng phu lo gì không cưới được vợ!” Trần Tín càng nói càng giấu đầu lòi đuôi.

“Sau này các đệ phải bịt kín miệng cho ta, không được nhắc lại việc này!”

Tần Nguyên nhanh trí cúi đầu đáp gọn: “Được được.” Ai hơi đâu lại chọt vào việc xúi quẩy này chứ.

Sau cùng Trần Tín còn bồi thêm một câu với khí phách ngất trời: “Sau này kẻ nào dám nhắc tới cô ta trước mặt ta, ta sẽ cho kẻ đó biết thế nào là lửa đốt mông!”

Tần Nguyên luôn miệng đồng ý, nhưng lòng thì nhủ, hai ta xem thử ai bị lửa đốt mông trước nhé!

Kể tới chuyện sau khi Trần Tín cầu hôn Văn gia bị từ chối, còn rất hẹp hòi áp dụng biện pháp chiến tranh lạnh, ngoài mặt nói rằng muốn quán triệt quân quy của quân Phá Lỗ, quy định tướng sĩ tới thôn Thanh Khê làm việc công, dù muốn ăn cơm cũng phải tới nhà thôn dân mua về. Vậy còn chưa đủ, mặt khác hẳn còn bổ sung thêm một luật: Người đứng đầu quân Phá Lỗ không được tới nhà thôn dân. Quy định này rất có tính đâm chọt, bởi vì đứng đầu quân Phá Lỗ hiện nay chỉ có sáu người. Mặt Thạ, Hạ hắc tử và Hồng đại hồ tử tự nhiên bị liệt vào. Quy định này vừa ra làm cả bọn than thở đau đớn, nhưng chỉ biết giận suông chứ chẳng dám phàn nàn. Ai cũng biết hiện tại lão đại đang cực kỳ khó ở, dù người ngốc cũng không dám chạy ra hứng xui.

Không ai tới ăn chùa, Văn Đan Khê và Lý Băng Nhận cũng thảnh thơi hơn rất nhiều. Hai người vẫn làm việc bình thường như mọi khi, cần gì làm nấy. Băng qua mấy ngày, cây khoai lang giống trong sân đã lớn, hai người bắt đầu đào luống để dời giống khoai lang vào trồng. Tuy nhiên xét cho cùng sức hai người cũng có hạn, tới khi trời sụp tối mới đào non phân nửa. Nhưng điều làm cho người ta ngỡ ngàng chính là, hôm sau quay lại thì từng luống đất ngay hàng thẳng lối đã lù lù trước mắt hai người. Không cần phải bàn cãi, đây nhất định là do bọn Mặt Thạ làm. Văn Đan Khê áy náy, bèn đi tìm hai người cảm ơn. Kết quả chẳng ai dám nhận.

Sau đó lại liên tiếp xảy ra những chuyện tương tự, Văn Đan Khê bèn nói theo cách trước đây mời họ tới nhà ăn cơm. Mặt Thạ và Hạ hắc tử áp ứng không chịu qua, Văn Đan Khê khó hiểu nên gắng hỏi tới cùng. Rốt cuộc Hạ hắc tử chịu thua đành nói cho cô hay: “Khụ khụ, Văn đại phu, cấp trên đó đó, không thích bọn ta tới nhà cô ăn cơm. Nếu biết được thế nào bọn ta cũng bị dạy dỗ.”

Văn Đan Khê xám xịt mặt mày, sao tên này ấu trĩ thế! Cầu hôn không được, thì vạch rõ ranh giới với cô!

Ngay sau đó cô nói thêm: “Vậy các huynh cũng đừng làm việc giúp ta nữa, bằng không về lại phải chịu giáo huấn.”

Hạ hắc tử đáp vội: “Ngài ấy chỉ nói không cho ăn chứ chưa nói không cho làm.”

Văn Đan Khê: “...”

Qua tiếp mấy ngày, Văn Đan Khê đang tới sân đập lúa thì vô tình gặp Trần Tín, cô nghĩ dù gì hai người cũng quen biết, cứ im thin thít mà đi một nước thì cũng không hay. Vì thế cô mỉm cười chào hỏi hẳn như mọi hôm.

Ai ngờ đối phương cứ như chẳng nhìn thấy cô, lưng thẳng tắp, mặt căng cứng, xoay ngoắc đầu hệt như bị treo cổ bước phăm phăm đi luôn.

Văn Đan Khê ngưng chín mặt, cô lấy lần này làm bài học, lúc gặp lại hẳn, việc làm trước nhất là hát đầu sang chỗ khác. Mấy lần gặp sau, lúc hai người vô tình gặp nhau thì lại đấu xem ai hát đầu đi trước tiên.

Văn Đan Khê cảm thấy vừa bực mình vừa tức cười, hình như chỉ số thông minh của cô cũng tụt xuống theo người này luôn rồi, chỉ lúc bé cô mới chơi cái trò ghi thù này thôi.

Bầu không khí quái đản này kéo dài mãi tới mùa gặt lúa mạch tháng năm.

Bởi vì thu hoạch lúa mạch nên quân Phá Lỗ cho binh sĩ trong dân đoàn tạm nghỉ, để họ quay về nhà gặt lúa.

Nhưng chính họ cũng rõ hơn ai hết thời điểm này khác xa với bình thường, nói không chừng bọn mã phi không có mắt sẽ tới cướp lương thực. Vì thế trên núi Nhạn Minh, ngoại trừ lính canh phòng thủ ra, phần lớn đều xuống núi tảo ra các thôn tuần tra gõ mõ cầm canh, để đề phòng bọn mã phi đánh lén. Đôi khi những người này còn giúp đỡ hương dân làm việc.

Thôn Thanh Khê trở thành tổng bộ của quân Phá Lỗ, do Trần Tín đích thân dẫn người trấn thủ.

Đất của nhà Văn Đan Khê đã cho mượn, cô thấy nhàn rồi cũng hoàn nhàn rồi, bèn đội mũ rơm cùng Lý Băng Nhạn tới ruộng mót lúa, hai đứa trẻ cũng đi theo. Bốn người thong thả khoan thai, vừa đùa vừa nhặt, mấy ngày liền cũng nhặt được kha khá.

Văn Đan Khê bóc vỏ lúa mạch, định bụng dùng số lúa mạch mới để làm món Mạch Nhân Tao. Món ăn vặt này là cô học từ bà ngoại ở Trịnh Châu. Trước đây vì sức khỏe mẹ không tốt nên cô chủ động học nấu ăn để báo hiếu cha mẹ. Cơ mà, vì trong nhà cô có vú nuôi, nên chuyện rửa rau xắt thức ăn không cần cô động tay vào, cô chỉ lo mỗi chuyện bắt nồi lên bếp là xong. Khác hẳn ở đây, chuyện gì cũng phải tự tay làm.

Văn Đan Khê lắc lắc đầu, tạm thời đuổi hết chuyện cũ ra khỏi óc, chăm chỉ làm việc tiếp. Trước tiên cô ngâm lúa mạch mới vào nước nửa canh giờ, lọc ra phơi cho ráo nước, rồi dùng cối đá giã vỏ ngoài, sau đó bỏ vào trong nồi đun sôi, đổ vào lượng rượu gạo vừa phải, quấy đều rồi đậy kín, lên men hai ba ngày sau là có thể ăn được. Vì dạo này trời nóng, không thể để lâu mà phải tranh thủ ăn hết thật nhanh, nên Văn Đan Khê mang tặng một ít cho hàng xóm nếm thử.

Ngờ đâu lũ trẻ hàng xóm ăn hết rồi lại tụ tập trước cửa sân Văn gia ngó vào trong với ánh mắt tội nghiệp, cuối cùng Văn Đan Khê dứt khoát bung cái chậu lớn ra cửa, xới vào từng cái chén mà lũ trẻ con tự cầm tới.

Bọn nhỏ bung cái chén con ăn tới ngon lành. Mạch Nhân Tao còn ngọt hơn đường nữa, thả xuống giếng làm lạnh, lúc ăn vị tinh khiết thơm lừng xông vào mũi, chua ngọt khoái khẩu. Đứng ở títt đằng xa cũng ngửi được mùi nhàn nhạt của rượu nếp và lúa mạch.

Mặt Thạo và Hạ hắc tử hít hít mũi, đã thèm chảy nước dãi từ đời nào. Nếu như trước đây thì thể nào Văn Đại phu cũng gọi họ vào ăn từ lâu. Bây giờ thành ra thế này... Đại ca thật là, một đại nam nhân sao lại nhỏ mọn vậy chứ!

Mọi người nghĩ rồi đồng loạt ngó về phía Trần Tín bằng ánh mắt ai oán, dù Trần Tín là đại ca nhưng cũng không chịu nổi loại câu giận hội đồng này.

Sau cùng Tần Nguyên còn rất không phúc hậu nhóm thêm một que diêm đốt nhà: “Chẳng lẽ đại ca vì yêu mà sinh hận? Hiện tại hương thân cũng nhìn ra chút chút rồi đây.”

Trần Tín vừa nghe thì vẻ mặt càng mất tự nhiên hơn. Rốt cuộc hấn vung tay nói: “Ta mặc kệ, các người thích làm gì thì làm.”

Dứt lời dất ngựa đi thẳng. Mọi người thoát khỏi lệnh cấm thì giải tán ngay lập tức. Mặt Thạo và Hắc tử càng sốt ruột hơn, nhanh chân đi tới trước cổng sân Văn gia.

Mặt Thạo chen lên đằng trước, đứng trước mặt Văn Đan Khê cười hề hề nói: “A, Văn đại phu, đại ca vừa nói bọn ta thích làm gì thì làm.”

Văn Đan Khê bị chói nắng nên hơi lơ mơ, nhất thời không phải ứng kịp, chỉ xuôi miệng đáp một câu: “A, vậy rất tốt.”

Mặt Thạo: “...”

Hạ hắc tử đổi cách thức, hấn ngọt ngào hỏi đứa nhỏ bên cạnh: “Bé Nguu, ăn ngon không?”

Bé Nguu phòng quai hàm gật đầu lia lịa: “Tất nhiên rất ngon rồi, huynh coi ta ăn ngon ghê chưa!”

Hạ hắc tử: “...”

Cuối cùng nhóc Tuyết Tùng vẫn là người đầu tiên phát hiện ra, nhóc vui vẻ chạy lại giơ cái chén nhỏ lên, nói giọng giòn tan: “Hắc thúc thúc, thúc muốn ăn không? Cháu cho thúc nè.”

Đến đây Văn Đan Khê mới tỉnh táo lại, hóa ra họ đang muốn nói với mình là có thể ăn cơm ở nhà mình rồi. Thế là cô đứng dậy vào nhà cầm chén đĩa ra cho họ.

Bọn nhỏ thấy có đối thủ mạnh tới cạnh tranh nên đứa nào đứa nấy lập tức tăng nhanh tốc độ, còn đồ trong chén mà mắt thì vẫn nghĩa cái chậu to. Ăn xong rồi lại chìa cái chén không tới, liếm cái miệng nhỏ nhắn tron hồng, mở to mắt nhìn Văn Đan Khê đầy chờ mong.

Văn Đan Khê xiu mặt nói: “Bé Nguu, bé Cầu mấy đứa đã ăn hai chén rồi, ăn nữa bụng sẽ phình to ra cho xem, nghe lời đi, lần tới cô cô làm thêm cho mấy đứa ăn.”

Mấy đứa bé xì mặt ra nhưng đành phải nghe lời.

Mặt Thạo chén sạch một phần còn chưa đã ghiền, bồi thêm câu nữa: “Văn đại phu, lát nữa ta khiêng cho cô hai bao lúa mạch, cô làm thêm được không.”

Văn Đan Khê có hơi khó xử: “Mấy bữa trước ta đập lúa cả buổi, giờ tay vẫn còn mỏi.”

Hạ hắc tử quẹt miệng nói: “Chút chuyện thôi mà, cứ giao hết cho bọn ta, để bọn ta đập cho.”

Văn Đan Khê thấy hai người húng chí bùng bùng nên đành phải dặn dò vài vấn đề cần chú ý, để cho họ rửa sạch lúa mạch trước, rồi mang vào sân giã.

Hoàng hôn dần tắt phía sau đồi, ánh tà chiều trải đỏ góc trời Tây. Chẳng bao lâu sau màn đêm đã buông xuống, trăng non mới nhú trong làn gió đêm hiu hiu.

Bên ngoài sân phơi thỉnh thoảng vẳng lại tiếng bọn trẻ dí nhau tíu tíu và tiếng cười nói sang sảng của người lớn.

Văn Đan Khê ngồi trong sân hóng mát, Lý Băng Nhạn thì dắt hai đứa trẻ ra ngoài chơi, tởm ấy còn kiên nhẫn với trẻ con hơn cả vị cô cô này nữa.

Văn Đan Khê đang mãi nghĩ tới mức nhập thời, thì bỗng nghe thấy đằng sau phát ra một giọng cứng nhắc thiếu tự nhiên: “Cô than thở cái gì?”

Văn Đan Khê giật bắn quay vụt đầu lại, chợt thấy Trần Tín đã đứng sau lưng mình từ lúc nào không hay.

Văn Đan Khê kinh ngạc thấy rõ: “Ngài tới đây khi nào thế?” Chẳng phải tên này đang ghi thù với cô sao?

Trần Tín chéch đầu sang bên theo thói quen: “Tới lâu rồi, chỗ này mát.”

Văn Đan Khê: “...”

Hai người cùng im thin thít, chẳng ai biết nên nói gì tiếp.

Cuối cùng Trần Tín vẫn là người lên tiếng trước: “Tại sao mấy hôm nay cô phớt lờ ta?”

Văn Đan Khê buồn cười trong lòng, đây là vừa ăn cướp vừa la làng phải không?

Văn Đan Khê đáp theo sự thật: “Là ngài lờ ta trước. Ngài vừa ngó thấy ta là hát đầu đi y hệt cái cây treo gốc ở đầu thôn.”

Trần Tín ho húng hắng mấy tiếng, vẫn còn cãi chày cãi cối: “Cô không hát đầu đi à? Hơn nữa người sai chính là cô.”

Văn Đan Khê nhường nhường mày: “Có ai ra luật là người ta tới làm mai thì mình phải nhận lời đâu? Buôn bán mà không được phép chọn lựa sao! Không ngờ ngài là người có đầu óc hạn hẹp như vậy!”

Trần Tín vừa nghe thấy hai chữ “Đầu óc” thì nhất thời mắt bình tĩnh.

Hắn cảm tức hỏi: “Cô nói rõ cho ta, có phải cô cho là ta thiếu đầu óc thật không?”

Văn Đan Khê tức giận hỏi vặn lại: “Lẽ nào ngài không thiếu sao?”

“Ta...” Trần Tín lập tức nổi điên.

Cặp mắt hắn trợn trừng, nổi giận đùng đùng trừng Văn Đan Khê. Bầu không khí trở nên lạnh cóng.

Đột nhiên hắn như sực nhớ ra điều gì, nhảy phắt tới một bước, từ từ ép sát cô.

Văn Đan Khê lùi lại mấy bước theo phản xạ, thế nhưng sải chân của cô đâu nhanh bằng hắn, chỉ trong tích tắc Trần Tín đã tới sát bên cô, khoảng cách hai người quá gần, Văn Đan Khê có thể nghe thấy rõ tiếng hít thở có phần nặng nề của hắn.

Văn Đan Khê dùng quạt hương bồ chắn giữa hai người, giận dữ nạt: “Ngài muốn làm gì? Còn như vậy ta sẽ gọi người tới!”

Quả nhiên Trần Tín dừng lại, đứng bất động, rồi bỗng cười khi một tiếng: “Nếu ta thiếu đầu óc thật, thì ta sẽ làm quá đáng hơn hồi nãy nhiều.”

Văn Đan Khê chửi hắn với bộ mặt nghiêm túc: “Nếu ngài làm vậy, thì ngài chẳng những thiếu đầu óc, mà còn thiếu nhân tính, thiếu lương tâm.”

“...” Trần Tín tức tới nổi xém nữa lăn đùng ra đất.

“

Cô...” Trần Tín câm nín, trong giây lát không biết phải bẻ lại thế nào.

Văn Đan Khê thừa cơ lùi lại mấy bước rời xa nơi nguy hiểm. Trong khi Trần Tín vẫn nhìn chăm chăm cô bằng đôi mắt sói, Văn Đan Khê lập tức ngoảnh mặt đi ngẩng đầu nhìn trắng. Thế là hai người lại rơi vào im lặng lần hai.

Văn Đan Khê hắng giọng nói: “Ngài không còn chuyện gì nữa thì ta đi đây.” Nói rồi cô từ từ cất bước giả vờ muốn bỏ đi.

Trần Tín không dẫn được cơn kích động, nhảy nhanh tới trước đuổi theo cô, gấp giọng gọi: “Này, cô đừng đi -“

Văn Đan Khê làm ra vẻ mắt diếc tai ngơ, tuy nhiên bước chân lại chậm đi đáng kể. Dưới cơn nóng lòng, Trần Tín buột miệng: “Nói cho ta biết, tại sao cô lại từ chối?”

Văn Đan Khê chẳng thêm ngoái đầu lại, lời ít mà ít nhiều: “Muốn cư tang.”

“Ta không tin!”

“Chuyện khác không muốn nói.”

Trần Tín bước bình thoắt cái đã lên tới nơi, hấn nhảy phắt qua trước mặt cô, giang hai tay ra chặn lại: “Cô nhất định phải nói cho ta biết! Bằng không, ta không cho cô đi “Cái bản tính lưu manh lộ hết cả ra ngoài.”

Văn Đan Khê đành chịu: “Được rồi, ta nghĩ tính cách hai chúng ta không hợp nhau.”

Mắt Trần Tín chớp lên, nét mặt không đồng tình: “Ta thấy rất hợp.” Đoạn hấn bổ sung thêm một câu: “Tính ta rất tốt, không tin cô cứ hỏi các huynh đệ ta đi.”

Văn Đan Khê khoanh tay lại, nói thật: “Ngài coi đi, vấn đề xuất hiện rồi kìa, chúng ta căn bản không đạt được nhất trí, ta đồng ý còn ngài phản đối. Ta cho là không tốt còn ngài thì nghĩ tốt.”

Trần Tín lại cúi lên, cô nói vậy là ý gì? Hấn hậm hực nói tiếp: “Cô, cô quả nhiên cực gian xảo.”

Văn Đan Khê chẳng thềm nổi nóng, chỉ tiếp tục đề tài vừa rồi: “Ngài nghĩ đúng, ta cho sai, lúc nào chúng ta cũng trái ý nhau. Vậy mà ngài nghĩ hợp thật à?”

Trần Tín bị cô quạt cho một câu hét đỡ nổi, trước đây hấn luôn không ưa cái miệng thích trêu người của Tần Nguyên, nhưng bây giờ hấn lại cực kỳ ao ước mình có được cái mồm lạnh lẽo đó. Hấn áp úng cả buổi mới nặn ra được một câu: “Nam nữ thụ thụ bất thân, hôm đó cô cưới chung một ngựa với ta, ta cưới cô là muốn chịu trách nhiệm với cô.”

Văn Đan Khê cười khẽ, thừa cơ hỏi tới: “Vậy ngài cũng làm thế với nữ nhân khác phải không? Ta nghe nói trước đây cũng có chuyện tương tự”

Văn Đan Khê còn chưa dứt lời, Trần Tín đã tức tới độ suýt giậm chân, hấn bắt giác to tiếng: “Cô nói đi, là ai nói cho cô biết?!”

Lòng Văn Đan Khê phiền muộn, rõ là bị cô lừa thật rồi.

“Ngài không cần quan tâm ai nói với ta, nếu muốn người ta không biết thì trừ phi không làm. Nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu, tới chuyện thành thật mà ngài còn không làm được, thì sao dám nói là mình tốt tính chứ?”

Văn Đan Khê nói tới nửa câu sau thì cố ý kéo dài giọng, trong đó còn chứa ý chất vấn.

Trần Tín nghe vậy thì cánh tay đang giơ ra bắt giác thả xuống, ngực phập phồng không ngớt, hết như đang đấu tranh tư tưởng. Văn Đan Khê cũng không giục hấn mà chỉ nhẩn nại chờ.

Thật lâu sau đó, Trần Tín đã tự khai: “Ta với cô ta thật sự không có gì, lúc đó Trịnh Tử Bằng mời ta đánh núi Hoàn Hồ với hấn, sau đó hấn nói muốn gả

muội tử cho ta làm vợ, nhưng ta không đồng ý. Ai dè sau đó cô ta thừa dịp ta uống say muốn leo lên giường ta, may mà bị ta phát hiện...”

Văn Đan Khê gạt đầu cho thấy mình hiểu rồi, sau đó nói bằng giọng đều đều: “Chỉ mình cô ta thôi sao? Còn nữa không?”

“Còn, còn hai năm trước ta cứu nữ nhi của địa chủ... Thấy cô ta đáng thương nên mới cho cô ta ở lại núi ít ngày, sau đó lại để cô ta đi.”

“Ừm, còn nữa không?” Văn Đan Khê hệt như quan tòa chuyên nghiệp, thẳm vắn từng câu một.

Lúc này Trần Tín mới nhận ra sự bất thường. Hắn mím mím môi, không vui nói: “Nào có nhiều như vậy? Chỉ mấy người đó thôi.”

Văn Đan Khê cười nhẹ tạm thời xếp đề tài này lại, cô nghĩ ngợi giây lát rồi ra vẻ thờ ơ hỏi: “Phụ mẫu ở quê nhà không hứa hôn cho ngài sao? Nam tử lớn như ngài chẳng phải đã thành thân hết rồi sao? Ai biết được có phải ngài muốn bỏ thê lấy thiếp không chứ?”

Văn Đan Khê biết cô nhân cưới sớm, ngoài trường hợp cực kỳ cá biệt ra, nam tử cỡ tuổi họ đều kết hôn hết rồi, không chừng còn có con biết làm việc rồi ấy chứ.

Thế nhưng, điều Văn Đan Khê không ngờ tới chính là ngay khi cô thốt ra câu này, bầu không khí xung quanh bỗng lạnh xuống bất ngờ. Bản năng linh cảm được điều bất thường, cô ngẩng phắt đầu lên thì thấy Trần Tín đang nhìn mình đăm đăm, tuy cô không thấy rõ nét mặt hắn, nhưng vẫn cảm giác rất rõ lệ khí dọa người và lãnh ý dày đặc phát ra từ người hắn. Căng thẳng như thế một lúc lâu, mới nghe hắn dùng giọng khô khốc lạnh lùng nói: “Ta, không có phụ mẫu, tất nhiên cũng không hứa hôn.”

Văn Đan Khê đang suy xét xem rốt cuộc sai ở đâu, thì bỗng nghe Trần Tín nói bằng giọng châm biếm: “Mặc dù ta không thông minh như Nhị đệ, nhưng cũng chẳng phải hạng thiếu đầu óc thật, vừa rồi là cô muốn bẫy ta?”

Lòng Văn Đan Khê chùng xuống, toan lên tiếng giải thích.

Nhưng chợt thấy hắn vung tay dứt khoát, cắt ngang lời cô: “Ta rõ ý cô rồi, ta sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện này nữa.”

Văn Đan Khê đột nhiên thấy hơi hoảng, vội vàng nói: “Chẳng lẽ ta hỏi vấn đề này là sai sao? Một tiểu nữ tử như ta thậm trọng một chút cũng sai sao? Ngài vô duyên vô cớ phát hỏa là ý gì?”

Trần Tín nở nụ cười kỳ dị: “Phải, cô không sai. Các người chẳng ai sai hết, người sai là ta đây! Đáng lẽ ta không nên cầu thân cô mới đúng.”

Nói rồi hắn sải bước bỏ đi.

Văn Đan Khê đứng sững ra tại chỗ, chẳng biết có phải là ảo giác của cô hay không, mà cô cảm thấy trong tiếng cười của hắn có vẻ bi thương.

Lúc ra tới cổng, Trần Tín bỗng nhiên dừng chân lại nói vọng vào mà chẳng buồn ngoái đầu: “Cô đã cứu Tử đệ ta, ta cứu tử muội và hương thân của cô, đồng thời cũng hủy hoại thanh danh của cô, giữa chúng ta tới đây coi như chấm dứt.”

Xem ra, giờ phút này hẳn thật lòng muốn vạch rõ ranh giới với cô.

Văn Đan Khê biết nhất định là mình đã chạm vào điều hãn kiêng kỵ, nhưng bây giờ đối phương đã ở trong tình trạng này nên cô không tiện hỏi thêm gì nữa.

Trần Tín nói xong câu đó thì sải bước đi mất hút.

Cả khoảng sân quay lại với sự yên tĩnh.

Một lát sau, bỗng nghe tiếng gầm thét của Trần Tín vang lên ngoài ngõ: “Ai ở đâu, cút hết ra đây cho ta! Hạ hắc tử, theo ta về núi. Những người khác ở lại!!”

Chẳng bao lâu sau đã nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn và tiếng ngựa hí vang. Tiếng vó ngựa cồm cộp gõ vào đất từ gần tới xa, mãi tới khi mất hút trong bóng đêm sâu.

Đêm dần khuya, đám đông đang hóng mát ở sân đập lúa cũng từ từ tản đi.

Lý Băng Nhạn dắt hai đứa trẻ về nhà, cô đưa chúng về phòng ngủ rồi quay lại ngồi bên Văn Đan Khê, ân cần hỏi han: “Hai người cãi nhau sao?”

Văn Đan Khê vẫn chưa hiểu tại sao Trần Tín lại đột nhiên lên cơn, bèn kể lại chuyện vừa xảy ra một cách chọn lọc, nói xong cô hỏi: “Tỷ nói xem, hẳn tới nhà cầu thân muội, muội hỏi thăm xa gần tình hình nhà hẳn thì có quá đáng không?”

Lý Băng Nhạn vén tóc mai vương ở trán giúp cô rồi cười dịu dàng đáp: “Muội à, sao lại ngốc thế, muội có thể tìm người khác để hỏi thăm mà.”

Văn Đan Khê lắc đầu: “Muội hỏi rồi, nhưng họ không biết.”

Lần này Lý Băng Nhạn cũng tò mò hẳn lên: “Ngay cả huynh đệ kết nghĩa của ngài ấy cũng không biết sao?”

Văn Đan Khê gật đầu khẳng định. Tàn Nguyên có biết không thì cô chưa dám chắc, nhưng ba người còn lại thì không biết thật.

Lý Băng Nhạn cúi đầu suy tư giây lát, rồi nói với giọng đầy lo lắng: “Có lẽ Trần tướng quân không muốn kể nỗi khổ tâm trong lòng với người khác.”

Văn Đan Khê cười khỏ nói: “Thảo nào người ta nói hẳn âm tình bất định, thay đổi thất thường, hơi tý là cắn người. Bỏ đi, vậy cũng hay, chúng ta được yên tĩnh.”